

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Gersdorf (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Roman Kuczyński

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa W. D.

przeciwko Przedsiębiorstwu Usług Wodociągowych H. Spółce z o. o. w D. o
odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 lipca 2011 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 21 marca 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z 21 marca 2011 r., Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną pełnomocnika powoda W. D. w sprawie przeciwko Przedsiębiorstwu Usług Wodociągowych H. Sp. z o.o. w D.

Sąd wskazał, że zarządzeniem z 8 lutego 2011 r. pełnomocnik powoda został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej przez dołączenie pełnomocnictwa procesowego udzielonego celem sporządzenia i wniesienia skargi kasacyjnej oraz podpisania odpisu skargi w terminie 7 dni pod

rygorem odrzucenia skargi. Wezwanie zostało uznane za doręczone w dniu 28 lutego 2011 r., termin upłynął 7 marca 2011 r. i do tej daty pełnomocnik nie uzupełnił wymienionych braków. Skutkowało to odrzuceniem skargi kasacyjnej.

W zażaleniu od tego postanowienia pełnomocnik skarżącego zarzucił naruszenie art. 139 § 1 k.p.c. przez uznanie zarządzenia za doręczone, choć nie zachodziły po temu przesłanki. Wskazał, że nie miał możliwości zapoznania się z treścią zarządzenia, nie miał bowiem wiedzy co do obu awizo. Wniósł o przeprowadzenie dowodu z formularza wypełnionego przez doręczyciela co do sposobu pozostawienia awizo przesyłki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie znajduje uzasadnionych podstaw i wymaga oddalenia.

W pierwszej kolejności Sąd Najwyższy nie uznał za stosowne przeprowadzenia dowodu wnioskowanego przez stronę. Zmierzał on bowiem do dowiedzenia okoliczności już wykazanej. Druk potwierdzenia odbioru (k. 363 akt sprawy) zawiera bowiem adnotację, że przesyłkę pozostawiono w skrzynce odbiorczej.

Przesyłkę doręczał ten sam doręczyciel, który dostarczał pełnomocnikowi skarżącego inne, wcześniejsze przesyłki, które były przez pełnomocnika lub osobę upoważnioną odbierane przy pierwszym doręczeniu a także po awizowaniu. Strona nie zaoferowała innych dowodów, które mogłyby zmierzać do wykazania tezy, że awizo nie zostało pozostawione we właściwej skrzynce odbiorczej ani, że istniała możliwość doręczenia bezpośrednio zamiast pozostawienia zawiadomienia. W szczególności nie wykazano, by biuro pełnomocnika funkcjonowało w taki sposób, że pozostawienie zawiadomienia stanowiło naruszenie obowiązków doręczyciela (zawiadomienie zamiast doręczenia). Mając natomiast na uwadze inne przypadki doręczenia nie ma przesłanek, by wątpić akurat w skuteczność doręczenia przedmiotowego zarządzenia. Zatem na zasadzie art. 233 § 1 k.p.c., dokonując oceny całokształtu materiału dowodowego w sprawie nie sposób uznać za udowodnione twierdzenia, że pełnomocnik nie otrzymał zawiadomienia o próbie doręczenia przesyłki.

Warto przypomnieć, że o zgodności art. 139 k.p.c. z art. 45 i 177 Konstytucji wypowiadał się Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 15 października 2002 r., sygn. SK 6/02. W uzasadnieniu wskazał na mniejszą ochronę, jakiej wymaga strona w związku z kolejnymi doręczeniami w sprawie w porównaniu do pierwszego doręczenia, w szczególności ze względu na to, czy adresat miał – czy nie miał – obowiązek liczenia się z nadejściem przesyłki. Zachowanie pełnomocnika skarżącego, który złożył skargę kasacyjną w odpisie niezupełnym (brak podpisu) oraz bez pełnomocnictwa, uzasadnia twierdzenie, że powinien był się spodziewać wezwania do uzupełnienia braków. Jak wskazano wyżej nie udowodniono, że nie doręczono pełnomocnikowi zawiadomienia o zarządzeniu wzywającym do uzupełnienia braków.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.